

de kapitaalvermindering die tijdens de 'onaantastbaarheidsperiode' wordt uitgevoerd? Aan gezien de wet een dergelijke kapitaalvermindering als een 'dividend' kwalificeert, werd destijds in deze nieuwsbrief bevestigend geantwoord (zie *Fisc.* nr. 1355, 6). Tegelijkertijd werd het signaal gegeven dat dit (weliswaar logisch) antwoord 'naar verluidt' niet overeenstemde met de bedoeling van de wetgever.

De nieuwe circulaire laat nu weten dat een kapitaalvermindering binnen de 'onaantastbaarheidsperiode' enkel leidt tot een correctie van de RV. Zij heeft niet tot gevolg dat de vermindering opnieuw als een uitgekeerd dividend aan de vennootschapsbelasting wordt onderworpen (circ., nr. 16).

Per aandeelhouder en per aandeel

Hoe moet de aanrekening op het kapitaal precies worden uitgevoerd als de vennootschap eerst haar kapitaal heeft verhoogd met toepassing van de overgangsregeling, en vervolgens tijdens de 'onaantastbaarheidsperiode' haar kapitaal vermindert? Een eenvoudig voorbeeld:

- werkelijk gestort kapitaal van de vennootschap (verdeeld over 100 aandelen) op 1/1/2013 : 5.000;
- uitkering (in 2013) van een dividend van 3.000 met toepassing van artikel 537 WIB 1992 en van 10 % RV voor alle aandeelhouders;
- opnemings van het nettobedrag in het kapitaal : 2.700;
- werkelijk gestort kapitaal op 31/12/2013 : 7.700.

Indien deze vennootschap in 2014 beslist haar kapitaal te verminderen met 3.700, wordt de vermindering op de eerste plaats aangerekend op het met toepassing van de overgangsregeling ingebrachte kapitaal (*in casu* 2.700). Daarop is een aanvullende RV van 15 % verschuldigd. Het saldo van de vermindering (1.000) is aan te rekenen op het (oude) bestaande werkelijk gestorte kapitaal en blijft belastingvrij.

Indien niet alle aandeelhouders hebben deelgenomen aan de kapitaalverhoging of sommigen van hen met slechts een deel van hun aandelen, of nog, als er op het ogenblik van de toekenning van het dividend in hoofde van bepaalde aandeelhouders een vrijstelling bestond inzake RV, lijkt de toepassing van de aanrekening wat moeilijker te liggen. De vrijheid waarover iedere aandeelhouder beschikt om al dan niet deel te nemen aan de kapitaalverhoging of de omvang van de deelname te bepalen, heeft volgens de Administratie ook zijn gevolgen bij de aanrekening van de kapitaalvermindering. Volgens haar volstaat het immers niet dat onderzocht wordt in welke mate de globale vermindering van het kapitaal samenvalt met de eerdere, in het kader van de overgangsregeling, doorgevoerde kapitaalverhoging. Of en in welke mate bij een kapitaalvermindering aanvullende RV verschuldigd is, moet volgens de Administratie veeleer individueel worden bepaald, met name per aandeelhouder en, per aandeelhouder, per aandeel (circ., nr. 7).

M.a.w., volgens de Administratie, moet individueel, per aandeelhouder, en rekening houdend met zijn eigen situatie wat de oorsprong van zijn inbreng in het kapitaal betreft, worden vastgesteld in welke mate de terugbetaling van het kapitaal betrekking heeft op kapitaal dat onder het stelsel van de overgangsregeling is ingebracht. Deze geïndividualiseerde benadering van de aanrekening van de latere kapitaalvermindering draagt weliswaar bij tot een correcte vaststelling van de wettelijk verschuldigde aanvullende RV. Maar tegelijkertijd betekent deze benadering dat, in verschillende gevallen, een bijzondere, bijkomende administratie en administratieve opvolging wordt vereist van de vennootschappen die de overgangsregeling toepassen.

Luc Maes

De kapitaalvermindering wordt niet opnieuw als een uitgekeerd dividend aan de Venn.B. onderworpen

Aftrek voor risicokapitaal

Aanpassing aftrek voor risicokapitaal conform met Europese vrijheden ?

Eén van de blikvangers van de wet van 21 december 2013 "houdende diverse fiscale en financiële bepalingen" (BS 31 december 2013, tweede editie) is de aanpassing van de aftrek voor risicokapitaal ('notionele interestaftrek') aan het arrest van het Europees Hof van Justitie in de zaak *Argenta*. Het Hof besloot toen dat de vrijheid van vestiging is geschonden doordat de *berekeningsbasis* van de aftrek moet worden ver-

minderd met het eigen vermogen dat toerekenbaar is aan buitenlandse inrichtingen en onroerende goederen waarvan de inkomsten vrijgesteld zijn krachtens een dubbelbelastingverdrag. In reactie hierop voorziet de wet thans in een correctie van de *af trek* zelf, in plaats van de berekeningsbasis ervan (het eigen vermogen). De Raad van State is evenwel niet overtuigd dat de nieuwe regeling in overeenstemming is met de Europese vrijheden.

Gecorrigeerd eigen vermogen

De aftrek voor risicokapitaal wordt berekend op basis van het ‘gecorrigeerd’ eigen vermogen van de vennootschap. De correctie houdt in dat bepaalde elementen in mindering moeten worden gebracht van het kwalificerend eigen vermogen. De vermindering die hier relevant is, betreft de situatie waarin de vennootschap over “*één of meer inrichtingen in het buitenland beschikt waarvan de inkomsten vrijgesteld zijn krachtens overeenkomsten tot het vermijden van dubbele belasting*”. In dat geval moet de berekeningsbasis van de aftrek (tot en met het aanslagjaar 2013) worden verminderd met “*het positieve verschil tussen enerzijds de netto boekwaarde van de activabestanden van de buitenlandse inrichtingen, met uitzondering van de aandelen bedoeld in artikel 205ter, § 1, tweede lid [WIB 1992], en anderzijds het totaal van de passivabestanden die niet behoren tot het eigen vermogen van de vennootschap en die op deze inrichtingen aanrekenbaar zijn*” (art. 205ter, § 2 WIB 1992). In twee woorden gezegd, komt dit erop neer dat de berekeningsbasis moet worden verminderd met het netto-bedrag van het eigen vermogen dat toegerekend kan worden aan die buitenlandse inrichtingen.

Een gelijkaardige uitsluiting geldt voor het eigen vermogen dat toerekenbaar is aan in verdragslanden gelegen onroerende goederen of rechten met betrekking tot dergelijke onroerende goederen (die niet behoren tot een buitenlandse inrichting), waarvan de inkomsten in België vrijgesteld zijn (art. 205ter, § 3 WIB 1992).

De zaak *Argenta* draaide rond de vraag of de bank de berekeningsbasis van de notionele interestaftrek moest verminderen met het eigen vermogen dat toerekenbaar was aan haar Nederlandse vaste inrichting, waarvan de inkomsten bij verdrag waren vrijgesteld. Volgens de bank kon daarvan geen sprake zijn, omdat dit zou neerkomen op een schending van het Europees principe van de vrijheid van vestiging. De bank kwam tot het besluit dat op grond van de geldende wetgeving een Belgische inrichting en een inrichting zonder verdragsbescherming onbeperkt toegang hebben tot de aftrek, terwijl een vrijgestelde inrichting gelegen in een andere lidstaat hiervan uitgesloten is.

Via een prejudiciële vraagstelling werd de zaak voorgelegd aan het Europees Hof van Justitie. En dat Hof besloot dat de uitsluiting inderdaad een niet gerechtvaardigde belemmering van de vrijheid van vestiging inhoudt (arrest van 4 juli 2013, zaak C-350/11; *Fisc.* nr. 1263, 1 en *Fiscoloog Internationaal* nr. 355, 1).

Gecorrigeerde ‘aftrek’

Na het *Argenta*-arrest, werd uitgekeken naar de manier waarop de Belgische wetgever de wet-

geving inzake de notionele interestaftrek zou aanpassen teneinde deze in overeenstemming te brengen met de Europeesrechtelijke vrijheid van vestiging. In de rechtsleer werd gesuggereerd om aan de bezwaren van het Europees Hof tegemoet te komen via een ‘gesegmenteerde’ toekenning van de aftrek, nl. naargelang het eigen vermogen geïnvesteerd is in de Belgische vestiging, in een buitenlandse belaste inrichting of in een buitenlandse vrijgestelde inrichting (*Fiscoloog Internationaal* nr. 355, 3).

Ook de wetgever is de mening toegedaan dat de aftrek gesegmenteerd toegepast zou moeten worden om “*de impact [van de wijziging] op de Belgische belastinggrondslag minimaal te houden*” (MvT, *Parl.St.* Kamer 2013-2014, nr. 3236/001, 7). Maar uiteindelijk heeft de regering voor een andere benadering gekozen, omdat een gesegmenteerde toepassing “*als nadeel [heeft] dat de complexiteit van de aftrek voor risicokapitaal op onevenredige wijze toeneemt*” (*Ibidem*).

Deze andere benadering bestaat erin dat de berekeningsbasis van de aftrek met ingang van aanslagjaar 2014 niet meer wordt beperkt in functie van het eigen vermogen dat toerekenbaar is aan inrichtingen of onroerende goederen (of rechten m.b.t. dergelijke onroerende goederen) die gelegen zijn in verdragslanden (opheffing van art. 205ter, § 2 en 3 WIB 1992). In de plaats daarvan wordt de *aftrek* nu zelf beperkt in het geval dat de vennootschap beschikt over dergelijke inrichtingen of onroerende goederen (of rechten daarop); (heringevoerd art. 205quinquies WIB 1992).

Belangrijk is dat deze nieuwe beperking van de aftrek verschilt naargelang het verdragsland (waar de inrichting respectievelijk de onroerende goederen gelegen zijn) wel of niet tot de Europese Economische Ruimte (EER) behoort.

Niet-EER

Ingeval de vaste inrichting of het (recht op het) onroerend goed gelegen is in een verdragsland dat niet behoort tot de EER en de daaruit verkregen inkomsten op grond van het verdrag in België vrijgesteld zijn, speelt de ‘algemene’ proportionele vermindering van de aftrek voor risicokapitaal. Dat komt erop neer dat de aftrek wordt verminderd met dat deel ervan dat verband houdt met het eigen vermogen toerekenbaar aan de vaste inrichting of het onroerend goed in kwestie. Het bedrag van de vermindering wordt in dat geval bepaald door de nettowaarde van dat (buitenlands) eigen vermogen te vermenigvuldigen met het toepasselijk tarief van de aftrek.

In de nieuwe wet wordt dit (buitenlands) eigen vermogen, en de waarde ervan, omschreven als

“het positieve verschil, vastgesteld op het einde van het voorgaande belastbaar tijdperk onder voorbehoud van de bepalingen uit artikel 205ter, §§ 2 tot 5 [WIB 1992], tussen, enerzijds, de netto boekwaarde van de activabestanddelen van de buitenlandse vaste inrichtingen, onroerende goederen of rechten bedoeld in respectievelijk het eerste en het tweede lid, met uitzondering van de aandelen en deelnemingen bedoeld in artikel 205ter, § 1, tweede lid [WIB 1992], en anderzijds het totaal van de passivabestanddelen die niet behoren tot het eigen vermogen van de vennootschap en die aanrekenbaar zijn op de vaste inrichtingen, onroerende goederen of rechten bedoeld in respectievelijk het eerste of tweede lid” (nieuw art. 205quinquies, al. 3 WIB 1992).

EER

Wanneer de vennootschap in een andere EER-lidstaat een vaste inrichting of een onroerend goed (of rechten daarop) heeft waarvan de inkomsten bij verdrag zijn vrijgesteld, speelt een ‘specifieke’ vermindering van de aftrek. De vermindering is in dat geval namelijk gelijk aan het laagste van de volgende twee bedragen :

- de algemene proportionele vermindering zoals toepasselijk voor verdragslanden buiten de EER (zie *supra*); of
- het “positieve resultaat” van de vaste inrichting, het onroerend goed of de rechten met betrekking tot dergelijk onroerend goed, zoals vastgesteld in het WIB 1992 (nieuw art. 205quinquies, al. 1 WIB 1992).

Dit betekent dat vennootschappen met een vaste inrichting of onroerend goed in de EER hun aftrek voor risicokapitaal slechts verminderd zien met het deel van de aftrek berekend op het eigen vermogen van die inrichting of dit onroerend goed (cf. de ‘algemene’ proportionele vermindering), indien en in de mate dat deze vermindering het geheel van de winsten die toerekenbaar zijn aan deze activa niet overstijgt. Bijgevolg verliest een dergelijke vennootschap, “in tegenstelling tot het verleden”, niet meer het deel van de aftrek berekend op de “verlieslatende inrichtingen of onroerende goederen” gelegen in andere EER-lidstaten waarmee België een verdrag heeft (MvT, l.c., 8).

Voorbeelden in de memorie

Een en ander wordt in de memorie van toelichting geïllustreerd aan de hand van drie rekenvoorbeelden (zie de tabel onderaan deze pagina).

In het eerste en tweede voorbeeld overstijgt de ‘Nederlandse aftrek’ van 22 de ‘Nederlandse winst’ niet, zodat de ‘algemene’ proportionele vermindering van toepassing is (wat de Nederlandse inrichting betreft); de toepasselijke aftrek is dan gelijk aan resp. 21 (de ‘Belgische’ aftrek) en 44 (21 ‘Belgische’ aftrek + 23 ‘Angolese’ aftrek). In het derde voorbeeld heeft de Nederlandse inrichting geen winst behaald. Het resultaat van de inrichting is dan ook kleiner dan de ‘algemene’ proportionele vermindering. In dat geval telt het laagste bedrag om de vermindering van de aftrek te bepalen en in het voorbeeld is dat laagste bedrag 0. In het derde voorbeeld moet de aftrek voor risicokapitaal dus niet worden verminderd; de toepasselijke aftrek is daardoor gelijk aan 66 (21 + 22 + 23).

Uit deze voorbeelden blijkt duidelijk dat :

- het eigen vermogen toerekenbaar aan de Belgische hoofdzetel en de vaste inrichting (of het onroerend goed) in een niet-verdragsland (Angola) steeds in aanmerking komt voor de aftrek voor risicokapitaal,
- het eigen vermogen toerekenbaar aan een inrichting (of onroerend goed) gelegen in een verdragsstaat daarentegen niet altijd in aanmerking komt voor de aftrek. Dat is alleen het geval als (i) de inrichting of het onroerend goed gelegen is in een EER-lidstaat en (ii) de aftrek i.v.m. deze inrichting of dat onroerend goed hoger is dan de winst die aan deze inrichting of dat onroerend goed toerekenbaar is (dit laatste berekend overeenkomstig de Belgische regels); (en dan enkel nog in die mate).

Raad van State

De ontwerp teksten werden in het advies van de Raad van State op ongemeen scherpe kritiek ontvangen. Op grond van diverse cijfervoorbeelden komt de Raad tot het besluit “dat de voorgelegde regeling nog steeds een belemmering vormt van de vrijheid van vestiging, zodat zij moet kunnen

Wanneer het ‘verdragsland’ een EER-lidstaat is, speelt een specifieke vermindering van de aftrek

Land	Voorbeeld 1	Voorbeeld 2	Voorbeeld 3
België	100 winst/21 aftrek	100 winst/21 aftrek	100 winst/21 aftrek
Nederland (EER en verdrag)	110 winst/22 aftrek	110 winst/22 aftrek	(110) verlies/22 aftrek
Angola (niet EER en geen verdrag)	-	120 winst/23 aftrek	120 winst/23 aftrek

gerechtvaardigd worden door dwingende redenen van algemeen belang” (Advies RvS, *l.c.*, 98).

De Raad moet vaststellen dat Belgische vennootschappen met een Belgische inrichting of met een vaste inrichting in een niet-verdragsland verschillend (lees : beter) behandeld worden dan vennootschappen met een vaste inrichting in een EER-lidstaat met een verdrag. Deze laatste vennootschappen worden nog steeds ongelijk behandeld. Een eenvoudig voorbeeld : indien, in het eerste voorbeeld hierboven, de Nederlandse inrichting gevestigd zou zijn in België, zou de totale aftrek voor risicokapitaal 43 bedragen.

De Raad besluit dan ook dat de voorgelegde regeling maar kan worden doorgevoerd in de mate dat de regering kan verantwoorden waarom de belemmering van de vrijheid van vestiging toch gerechtvaardigd zou zijn. In het bijzonder zou de regering in haar verantwoording moeten ingaan op de argumenten die het Europees Hof heeft gebruikt om de diverse rechtvaardigingsgronden van de Belgische Staat in de *Argenta*-zaak af te wijzen (Advies RvS, *l.c.*, 98-100); (over deze rechtvaardigingsgronden, zie *Fiscoloog Internationaal* nr. 355, 1).

Stelling van de regering

In de memorie van toelichting stelt de regering dat ze de zienswijze van de Raad van State onmogelijk kan bijtreden. Volgens haar moet de situatie van een vennootschap met een Belgische dan wel Nederlandse vaste inrichting “globaal” worden benaderd. Zij geeft o.m. volgend voorbeeld.

Een vennootschap heeft een winst van 100 in haar eerste Belgische inrichting (en een daarbij horende aftrek voor risicokapitaal van 21) en een winst van 110 in haar tweede Belgische inrichting (met een daarbij horende aftrek van 22). Zij heeft dan in totaal een winst van 210 en heeft recht op een ‘globale’ aftrek van 43. De ‘globale’ belastbare basis van deze vennootschap bedraagt 167 (210 - 43).

Een vennootschap heeft een winst van 100 in haar Belgische inrichting (en een daarbij horende aftrek voor risicokapitaal van 21) en een winst van 110 in haar *Nederlandse* inrichting (met een daarbij horende aftrek van 22). Ook in dit geval krijgt de vennootschap de aftrek van 43 toegekend op de “globale” winst.

De regering ontkent niet dat de door haar voorgestelde werkwijze tot gevolg heeft dat, in het voorbeeld, de verdragsvrijstelling voor de Nederlandse winst beperkt is tot 88 (110 - 22) en dat de Belgische belastbare basis 79 bedraagt (100 - 21). De aftrek die toerekenbaar is aan de vaste inrichting in de andere EER-lidstaat wordt

volgens de regering immers “*bij voorrang*” afgetrokken van de door die inrichting behaalde winst. Indien de aan de inrichting toerekenbare aftrek de winst van deze inrichting echter overstijgt, wordt het resterend bedrag in mindering gebracht van de Belgische winst.

In de memorie van toelichting benadrukt de regering dat inzonderheid via het doorschuiven naar de Belgische winst van het (wegens een verliessituatie) ongebruikte deel van de aftrek, de ongelijkheid die voorheen bestond, wordt weggerukt (*MvT, l.c.*, 12).

Commentaar

Hoewel de rechtsleer en de Raad van State op basis van de *Argenta*-zaak een andere methode voorstaan, gebaseerd op een gesegmenteerde toepassing van de aftrek voor risicokapitaal, heeft de regering, onder het mom van de “vereenvoudiging” van de fiscale regelgeving, toch duidelijk gekozen voor een andere oplossing. Aan de basis daarvan ligt vermoedelijk de bedoeling om de budgettaire impact van de hervorming binnen de perken te houden, en het systeem van de aftrek voor risicokapitaal betaalbaar te houden voor de toekomst. De regering opteert er duidelijk voor om in België geen ‘buitenlandse’ aftrek toe te laten, in de mate dat de winst van de betrokken inrichting of het onroerend goed in België bij verdrag is vrijgesteld.

Niettemin rijzen er serieuze vragen bij de wijze waarop de Belgische regering de regelgeving inzake aftrek voor risicokapitaal ‘EU-proof’ wenst te maken. Vooral het gegeven dat de nieuwe regeling geen komaf maakt met het zogenaamd ‘geglobaliseerd karakter’ van de aftrek – nl. de afwezigheid van een correlatie tussen de aftrek op de globale winst en de diverse bronnen van inkomsten – lijkt een pijnpunt te blijven (*Fiscoloog Internationaal* nr. 355, 2-3). In de nieuwe regeling is het startpunt nog steeds dat de aftrek globaal wordt berekend, nu zelfs zonder uitsluiting van het eigen vermogen van vaste inrichtingen of onroerende goederen in verdragsstaten, waarna diezelfde aftrek wordt verminderd naargelang de ligging van de buitenlandse activa.

In de *Argenta*-zaak beriep de Belgische regering zich op de noodzaak om de samenhang van het belastingstelsel te verzekeren als één van de rechtvaardigingsgronden voor een beperking van de Europeesrechtelijke vrijheden. Het Hof wees dit argument echter af : volgens het Hof wordt het voordeel immers door geen enkele specifieke heffing gecompenseerd en bestaat er geen rechtstreeks verband tussen, enerzijds, het voordeel berekend met inachtneming van de activa en, anderzijds, de belasting van de met deze activa behaalde opbrengsten. Het Hof leidt dit onder meer af uit het feit dat een overschot van aftrek

berekend op basis van de activa van een buitenlandse vaste inrichting, volgens de Belgische regering, in aftrek gebracht mag worden van de winst van de Belgische hoofdzetel. Anderzijds zou, in geval van verlies in België, de aftrek ook mogen worden toegepast op de winst van een buitenlandse vaste inrichting die in België belastbaar is bij afwezigheid van verdrag, ook al wordt deze niet met eigen vermogen gefinancierd. Hieruit leidde het Hof af dat het nadeel geleden door een buitenlandse vaste inrichting te wijten is aan de uitsluiting onder de Belgische wetgeving, en niet aan de parallelle uitoefening door verschillende lidstaten van hun fiscale bevoegdheden (*Ibidem*).

Trouwens de evenwichtige verdeling van hefingsbevoegdheid tussen verdragsstaten wordt door het Hof ook maar als rechtvaardigingsgrond aanvaard, indien het risico bestaat dat er afbreuk wordt gedaan aan de belastingbevoegdheid van een lidstaat voor activiteiten uitgeoefend op zijn grondgebied; een risico dat het Hof *in casu* niet aanwezig acht.

Het Hof voegde er nog aan toe dat het gegeven dat de winst van een vaste inrichting bij verdrag enkel mag worden belast in de bronstaat, geen rechtvaardiging inhoudt van het feit dat aan de vennootschap in haar woonstaat systematisch bepaalde voordelen wordt ontzegd.

Een doorgedreven gesegmenteerde toepassing van de notionele interestaftrek, naargelang het eigen vermogen geïnvesteerd is in een Belgische vestiging, een buitenlandse vestiging met verdrag en een buitenlandse vestiging zonder verdrag, zonder dat een overschot van aftrek van een segment kan worden aangerekend op de winst van een ander segment, lijkt dan ook aangewezen om tegemoet te komen aan de bezorgdheid van het Europees Hof.

Besluitend kan dan ook worden gesteld dat de vraag van de Raad van State of de nieuwe regeling niet bij voortduur een belemmering inhoudt van de vrijheid van vestiging, overeind blijft.

Marc De Munter

BTW

BTW op infrastructuurwerken : wanneer aftrekbaar ?

De BTW-Administratie heeft begin dit jaar een beslissing gepubliceerd die een aantal knelpunten regelt inzake de BTW-aftrek op 'infrastructuurwerken' (Beslissing nr. E.T. 124.513 van 23 december 2013, *Fisconetplus*).

Wat voorafging

De oorspronkelijke regeling gaat terug op een aanschrijving van 1975 (Aanschr. nr. 17/1975 van 29 juli 1975). Die bepaalde dat de BTW op infrastructuurwerken in de regel niet kon worden afgetrokken. Toentertijd maakte infrastructuur immers nog geen 'gebouw' uit. Bijgevolg kon de overdracht van infrastructuur niet worden onderworpen aan de BTW. Maar de aanschrijving voorzag in één belangrijke uitzondering voor het geval waarin een bouwpromotor een perceel grond verkocht, *samen* met een gebouw (woning, appartement,...) dat hij op deze grond had opgericht. In dat geval kon de bouwpromotor toch "de belasting geheven van de infrastructuurwerken die hem door de gemeente worden opgelegd, [...] aftrekken, en dit, niettegenstaande hun gratis overdracht aan de gemeente, *voor zover* de waarde van deze werken begrepen [was] in de maatstaf van heffing van de gebouwen die aan de verscheidene kopers worden verkocht [met toepassing van de

BTW]" (zie randnummers 20 tot 28 van de aanschrijving).

Deze regeling is blijven bestaan tot aan de uitbreiding, in de loop van 2002, van het begrip 'gebouw' inzake BTW. Het begrip werd toen uitgebreid tot "alle bouwwerken die vast met de grond zijn verbonden" (art. 1, § 9, 1° WBTW; *Fisc.* nr. 854, 1 en nr. 858, 6). Bijgevolg wordt (nieuw) aangelegde infrastructuur sindsdien wel als een 'gebouw' aangemerkt. Vandaar dat de BTW-Administratie meende dat, wanneer de aangelegde infrastructuur *gratis* werd overgedragen aan een gemeente, de BTW op de aanlegkosten *niet* meer kon worden gerecupereerd (circ. nr. 24/2002 van 6 december 2002, randnr. 51; *Fisc.* nr. 889, 1). Hiermee werd de vroegere regeling buitenspel gezet.

Maar vier jaar later viste de Administratie, "met akkoord van de Minister van Financiën", de oude regeling weer op : toen werd beslist "de regeling